

Tavaly, az orosz-ukrán háború kitörésekor az egész ország megmozdult, hogy segítsen. Mivel megüresedett a nemrég megörökölt régi házi rész az udvarunkban, minden nap figyeltük az otthon keresők hirdéseit. Nem tudtuk, kiket fogadunk be, Istenre bízunk. Elénk jött egy segítségkérés, így került hozzánk, mellénk egy kárpát-aljai család. Isten keze nyomát láttuk az élő hitű, római katolikus család útján, ahogyan Győrbe kerültek, munkát, majd otthonot találtak.

A családban egy 9 éves kislány is él, aki a magyar nyelvvel keményen küzdve, de beilleszkedett egy iskolába, és az osztályfőnökét idézve „áldást hozott” az osztályközösségre. Ez a kislány nagyon szeret horgászni. Egy alkalommal számomra ismeretlen férfi csengetett be hozzánk, keresve a nevét szerint ezt a kislányt, visszahozva neki a parton hagyott horgászbotját. Kiderült, hogy a halór volt az, aki korábban szóba elegyedett a kislánnyal, és emlékezett a nevére, a regisztrációban pedig megtalálta a címét, hogy utána hozza a pecabotot.

*Aki befogad egy ilyen kisgyermeket
az én nevemben, az engem fogad be.
Ha pedig engem befogad, akkor azt
is befogadja, aki engem elküldött.*

(Mt 9,37)

Szerettem volna meghálálni ezt a nem mindennapi kedvességet. Éppen sütőtököt készítenék a kertből. Megkérdeztem, elfogadna-e köszönetképpen egyet. Valószínűleg ebben a pillanatban a kérdéssel nekem is sikerült meglepetést okoznom. Elkerekedett szemmel mondta, hogy a felesége, aki nemrég került haza egy hosszú kórházi kezelésből, kérte a férjét, hozzon neki valahonnan haza sütőtököt.

Családunkban, szüleink, nagyszüleink, keresztiszüleink életéből is láttuk, hogy segítték, segítik azokat, akiket Isten hozzájuk küldött. Nem lettek szegényebbek ezáltal. Földi létünk vándorút, fülünkben cseng az Ige: „Mert ki tesz téged különbbé? Mid van, amit nem kapsz? Ha pedig kapsz, mit dicsekszel, mintha nem kaptad volna?” (1Korinthus 4,7)

A jelenlegi helyzetben, bizonytalan világunkban addig, amíg tehetjük, hatalmas lehetőségünk továbbadni abból, amit mi is kaptunk, amit Isten nálunk helyezett el.

Kohán Zoltán és Adrienn
Győr-Szabadhegy

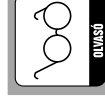
Megjelenik évente 4 alkalommal.

Felolós szerkesztő:
Márkus Mihály esperes

Szerkesztő:
Sárközi Gergely Antal

Technikai szerkesztő:
Füstös Gábor

Szerkesztőség címe:
szígeetek.papatem@gmail.com
A címből szerzői maguk vállalkozását tartalmazzák.

Köszöntés

Áldás, békeség!

Nem egyszerűen köszönésnek szánjuk a két szót, bár annak is nagyszerű. Református köszönésünk mindig is erőteljes kívánság volt. De soha nem volt talán ilyen időszerű, mint manapság. Hiszen a szomszédságunkban dúló háború immáron

több, mint egy esztendeje tart. És nem látszik csitulni. A megoldási próbálkozások pedig nemhogy a béke felé vinnék a helyzetet, de mintha egyre rosszabb lenne. Hol van itt az áldás, merre találhatunk békeséget?

Az istenhívőknek nem lehet kérdés, hogy mindig, minden körülmények között megmutathat az áldás. Meg az sem, hogy az igazi békeség nem a fegyverek szavának elhallgatása lesz, hanem az belül, a szívben történik.

Ez a békeség az Úrral való kapcsolatunk helyreállása, igazi békeség, amelyet nem a külső, látható körülmények határoznak meg. Igazi békeség az Úrral, mely Krisztus által lehet a miénk. Amikor tehát „áldás, békeség”-et kívánunk egymásnak, ezt kívánjuk: legyen rendben a kapcsolatod Istennel! Mi többet kívánhatnánk?

Ezekkel a gondolatokkal bocsátjuk útjára ideit esztendőnk első számát. Reméljük, hogy a kedves Olvasók találjanak benne áldást. Olyant, ami segít az Istennel való kapcsolat elmélyítésében. És találnak benne békeséget is. Olyant, amit Krisztusunk keresztyén biztosit számunkra is. Az egész világ számára.

Füstös Gábor és Sárközi Gergely Antal
szerkesztők

Tartalom

Igei üzenet

böjt.....	2
virágvasárnap	4
nagypéntek	5
húsvétvasárnap.....	6
húsvéthétfő.....	7
Imádság	8
Hitünk tételei.....	9
Könyvajánló	10
Pannónia Reformata	11
Bizonyságtétel	12

Jézus megkísértése a pusztában

Textus: Mt 4,1–11.

Református egyházunk a húsvét előtti böjti időszakot Jézus Urunk negyvennapos böjtlése emlékére ünnepli minden évben. A negyvenes szám Jézus böjtlésekor azt jelentette, hogy Isten közelségében akarta eltölteni ezt az időszakot. Felkészült arra, hogy értünk imádkozzon és magára vegye Isten büntetését. A negyvennapos böjtlésével és imádkozásával megmutatta, hogy a mi böjtlésünknek is két célja kell, hogy legyen: közel kerülni Istenhez, lemondani önmagunkról és átvenni embertársaink keresztyét, szenvedését. Igeszakaszunkban három üzenet kristályosodik ki számunkra: életünk során nem lehet kikerülni a gonosszal való találkozást, felkészülten kell szemben állni a gonosszal és le lehet győzni a gonoszt. Jézus példáját kell követnünk. Hozzá hasonlóan nekünk is kérnünk kell azt, hogy Isten Szent Lelke legyen velünk és vezéreljen útjainkon. A Szent Lélek Isten munkája és jelenléte által megtisztulva és megerősödve hitben és a Szent Írás ismeretében kell elindulnunk, belépünk a negyvennapos böjti időszakba. Isten az Ő Lelke által vitte Jézus Krisztust a pusztába, hogy a nyomorúságos és viszontagságos körülményekben szembe szálljon az ördöggel és hirdesse az Isten igazságát. Engednünk kell nekünk is, hogy az Isten Lelke vigyen bennünket, hogy a kísértések és próbák között megharcoljuk a hitnek szép harcát, és imádságos lelkiülettel ellenálljunk az ördög kísértéseinek.

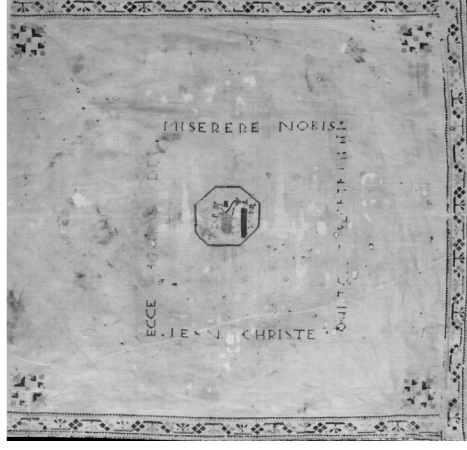

Húsvéti úrasztali kendő

A templomi használatban lévő, liturgikus textilek két nagy csoportot alkotnak. Egyik a terítők együttese, amelyek az úrasztala leterítésére szolgálnak. Másik a kendők csoportja, amelyekkel úrvacsora osztatásakor a klenódiumokat (úrvacsorai edények), valamint a szent jegyeket (kenyér és bor), továbbá keresztelés alkalomával a keresztelőedényeket (keresztelő-kancsó és vízfelfogó tál) takarták le. A két csoport méretre különbözik egymástól.

Gyűjteményünk számos darabja közül most a kiállításunkban látható, különleges és egyben talán a legrégebbi úrasztali kendőt mutatjuk be.

Ezt a terítőt a 16-17. század fordulóján készítették házilag szőtt, csalánnal kevert, fehér lenvászon alapra. A színes mintát keresztaszemes technikával készítette alkotója, mégpedig igen aprólékos módon. A szép egyenletes, de igen apró öltések gyakorlott kézre utalnak. Többféle színt is használt: kéket, rózsaszínt, sárgát, zöldet,

rozsdabarnát, drappot. A majdnem négyzetes alakú (67,5 cm x 60,5 cm) terítő közepére egy nyolcszögletű medalliont hímzett, amelyben zászlós bárány motívumot látnunk. A megszokottól eltérve azonban a Jézus verét felfogó edényt is mellé varrta – utalva ezzel a kendő használati módjára (úrvacsorai edények és jegyek letakarása).

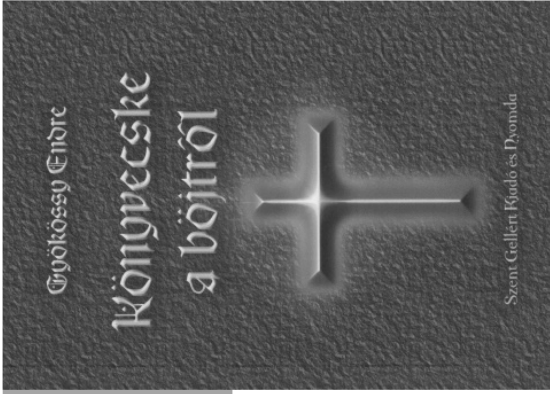
A medallionon belül az ECP, illetve a KMNb betűk olvashatók – valószínűleg a pápai eklézsia, illetve az adományozó nevének rövidítése. A közép-motívum körül négyzet alakban elhelyezve latin nyelvű felirat olvasható: ECCE AGNUS DEI QUI TOLLIT PECCATA MUNDI JESU CHRISTE MISERERE NOBIS. Azaz: Istennek Báránya, Jézus Krisztus, aki elveszed a világnak bűneit, irgalmazz nekünk.

A kendő szélein körben, lezárva a felületet, több színnel varrott keresztaszemes szegély látható. Ez egy geometrikus formából kialakított keskeny sáv, mesterke. A négy sarokba pedig egy-egy színes geometrikus virágbokor került.

Ezt az úrasztali kendőt a pápai református gyülekezet használta. Az eltelt évszázadok, illetve a használat több helyen látható nyomot hagyott a terítő felületén.

(Forrás: S. Lackovits Emőke – Egervári Márta: Református liturgikus textíliák a Dunántúlról és a Kisalfoldról – 17-20. század)

Füstös Gáborné
múzeumi munkatárs
Pannónia Református Múzeum

A Szigetek 2022. évi 3. lapszámában már jelent meg könyvajánló Gyökössy Endre-kötetkel kapcsolatban, akkor éppen a „Kézfogás a magasból” című sorozatot ismertette és ajánlotta az Olvasók figyelmébe Vadász Márta református lelkipásztor, vallástanár.

Most azonban egy másik könyvecskét szeretnénk a kedves Olvasók figyelmébe ajánlani: a „Könyvecske a bűnről” című, mely szintén a Szent Gellért Kiadó és Nyomda gondozásában jelent meg, s már negyedik kiadást is megérte. Ez a kis könyvecske nagy segítséget nyújthat számmunkra a bűnti időszakban – de természetesen nem csupán akkor.

A bűnti jó lehetőséget biztosít mindannyiunk számára, hogy végiggondoljuk Istennel való kapcsolatunkat, melyére nézzünk az életünknek, és felismerve gyengeségünket, esendőségünket, és az ezekből fakadó sokszori hűtlenségünket, bűnbánatot tartsunk, és visszatérjünk az Úrhoz (1Sámuel 7,1-6).

Mire jó a bűnti? – kérdezhetjük. A bűntiegyrészt a magunk szükségleteitől való elfordulás, hogy jobban figyelhessünk Istenre. Gyökössy egy orvosnővel való eszmecseréje kapcsán írja le a beszélgetőtársától hallott tanulságot: „egy jóllakott ember, amíg emészt, pszichikus energiáinak a zömét az emésztéssel főlemészti,

Az ördög másodszor is próbára tette Jézust. Felvitte a templom tetejére, és azt kérte tőle, hogy ugorjon le a mélybe. A kérés Jézus számára nem okozott volna gondot. Hatalmatól fogva könnyen teljesíthette volna, mert az Isten angyalai vigyáztak volna rá, hogy ne zúzza szét magát a követőn. Jézus visszautasította a kérést. Az ördög jól tudta, hogyha engedelmeskedik és leugrik a templom tetejéről és Isten nem segít, akkor elpusztul és győzedelmeskedik felette. Amennyiben Isten angyalai vigyáznak rá, akkor nagy dicsőségben lesz része, és elfeledkezik azokról a bűnös emberekről, akikért meg kell halnia majd a golgotai keresztfán. Jézus visszautasította a gonosz: „Ne kísérsd az Urat a te Istenedet”. Ezzel azt hangsúlyozta, hogy Ő nem a maga dicsőségéért jött e földi világba, hanem azért, hogy valaki hisz Ő benne el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

A harmadik alkalommal az ördög egy magas hegyre vitte fel Jézust, és megmutatta a világ minden országát és azok dicsőségét, és felkínálta Jézusnak a világot és annak dicsőségét. Minekutána megmutatta az egész világot, felkínálta azt neki. Azzal a kéréssel fordult hozzá, hogy leborulva imádjá őt. Jézus ezt is visszautasította, mert csak egyedül Istent lehet imádni, és az egész világ nem az ördögé. Jól tudta, hogy az ördög hazudik, mert azt kínálta fel neki, ami nem az övé. A világban élő embereknek úgy kínálja fel a sikert, a szépséget és a boldogságot, hogy azok tőle származnak. Azt ígéri mindenkinek, hogy az őt követőknek megadja mindezeket. Mindezek azonban egyedül az Istenéi, aki elrejtette mindezeket a becsületben, a

tisztaságban és szép családi életben. Akik követik a gonoszt, és elhiszik a nagy hazugságot, hogy az egész teremtetett világon lévő boldogságot csak tőle kaphatják meg, azok egyszer majd tönkretéve, csalogóttan ébrednek fel abból. Az ördög nem tud mást kínálni, mint kiégett lelkeket és eltékozolt életeket. Igénk arra buzdít, hogy bízzunk Istenben! Azt hirdeti, hogy Jézus tanácsa alapján az Urat, a mi Istenünket imádjuk, és csak neki szolgáljunk egész életünkben. Az egész teremtetett világ és annak minden öröme, szépsége Tőle származik.

A bűnti történet úgy fejeződött be, hogy az ördög eltávozott Jézustól, és angyalok jöttek hozzá, hogy szolgáljanak neki. Jézus a Lélek által vezetve és erősítve ellenállt a gonosznak, és győzedelmeskedett felette. Az Isten igazsága és szentsége mindig győz a gonosz felett.

Jézus tanítását és példáját követve nekünk is ilyen élményben lesz részünk. A mi bűntünkben és életünkben Isten két nagy ajándékát vehetjük el majd. Az egyik ajándék a földi angyalok lesznek, akik körül vesznek bennünket szeretetükkel és gondoskodásukkal. Ők a mi családjaink, gyerekeink, unokáink, akik örülnek annak, hogy ellenálltunk a gonosznak, és visszakaptak bennünket. A másik nagy ajándék az lesz, hogy állhatatosságunkat és hitünk harcát megadja a mi Urunk az ő jelenlétével, hogy a negyvennapos bűntünkben és egész életünkben csodálhassuk az ő menyeyei dicsőségét, és gyönyörködhessünk az angyalok kórusának énekében. Ámen.

Dr. Albert András
Pér-Töltéstava

Sárközi Gergely Antal
helyettes lelkész, Noszlop és vidéke

Jó olvasást, lelki épülést kívánva,

legyen.” (57. oldal)

Virágvasárnap igazsága

Textus: „Mondom nektek, ha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani.” (Lk 19,40)

Szokás a tanítványok virágvasárnapi lelkesültségét elítélőleg felemlíteni. Valahogy így: szép, szép, amit mondtak, de a „Hozsánna!” kiáltást hamar felváltotta a még hangosabb „Feszítsd meg!” Ezzel mintegy megkérdőjelezzük a díszes vonulást. A borús magyarázók még azt is tudni vélik, hogy Jézus csak könnyes szerűségből viselte el az ágak lengetését, a hangos kiáltásokat. A tiltakozó farizeusok kifogásának az Úr mégsem adott helyt, hanem a fent idézett szavakkal válaszolt. Mindennek úgy kellett történnie, ahogy történt. Jézus parancsolta, hogy hozzák el a szamarat; a ruháknak a földön volt a helyük, a levegőt meg kellett hogy töltsék a frissen vágott ágak illata. Jézus akarta, hogy a tanítványok királynak mondják, és szoltározva vonuljanak be Jeruzsálembe. Jól értették-e követői a szavakat, amelyeket kimondtak? Felfogták-e a vonulás gazdag tartalmát? Teljesen egészen biztosan nem. A tanítványok arra számítottak, hogy Jézus azonnal helyreállítja Isten országát (vö.

Luk 19,11). Abból, hogy a szenvedést (vö. Luk 18,34) nem tudták összeegyeztetni Jézus küldetésével, arra lehet következtetni, hogy azonnali győzelemre számítottak. Jézus a győzelem gondolatát nem utasítja el. A győzelemhez azonban szenvedés és halálra át vezet az út. Végül Isten akarata győzedelmeskedni fog. A tanítványok királynak kijáró üdvözléssel fogadták Jézust. Minden biznnyal arra számítottak, hogy lelkesedésük átragad a városra is, és végül Isten országa elérkezik. Jézus mégsem hallgattatta el őket; sőt, szükségesnek tartotta, amit tettek. Isten akaratának igazsága nem a tanítványok lelkesedésének mélységétől függ, hanem attól függetlenül is létezik. A tanítványok a helyes szavakat mondják, még ha később Jézus halála és feltámadása fényében újra is kell értelmeznünk azokat. Virágvasárnap igazsága éppen ez: Jézus mellett haladva hiányos hitünk, töredékes hitvallásunk Istennek kedves szolgálat lesz. Ne féljünk hozsánnat kiáltani! A győzelem nem marad el. Szenvédesen és halálra át, de végül beteljesül.

Dr. Barta Zsolt
lelképásztor, Sopron
teol. tanár, Pápai Ref. Teol. Akadémia

„Ámde Krisztus feltámadt ...”

Döntő fontosságú az, hogy kihez viszonyítva élünk, milyen reménység lakik a szívünkben. Ha csak ebben az életben reménykedünk, még akkor is, ha Krisztusban reménykedünk, a legnyomorultabbak vagyunk. A keresztyén hit tehát nem arról beszél, hogy tovább élünk a gyermekeinkben, unokáinkban, végül is egy láncolat részei vagyunk, amely valamikor régen elkezdődött. Az elődeink meghaltak, de a génjeik öröklítették a tulajdonságaikat. A személyes élet eszerint a gondolkodás szerint megoldatlanul hull bele az enyészetbe. Persze még itt is mondhatunk egy sovány vigasztaló gondolatot, hogy meghalt testünk a természet körforgásának része marad továbbra is. Mindenki más halálát, megsemmisülését el tudjuk képzelni, a sajátunkét viszont nem. Csak valami sötét, félelmetes mélység motoskál a gondolatainkban, ahová nem szeretnénk belehullni. Ady Endre ezzel szemben azt mondja, hogy „Isten van valamiként: Minden Gondolatnak alján” (Ady: Isten balján). Nem a halál, hanem Isten, és a keresztyén ember számára végképpen nem az, hanem az, amit Isten készített az Őt szeretőknek, tehát a Krisztusban ajándékkul kapott üdvösség. Jézus a feltámadásról kérdezőknek azt mondta, hogy Ábrahámnak, Izáknak és Jákóbnak Istene nem a holtak Istene, hanem az élőké. Akik pedig részesei az eljövendő világnak, azok nem halhatnak meg, hanem az angyalokhoz lesznek hasonlóak (Lk 20,34-38).

Húsvét örömmüzenete éppen az, hogy Jézus, aki az első zsenge, feltámadásával utat mutatott az örök életre. Emmausból éjszaka

visszamentek a tanítványok a hírrel, hogy elmondják találkozásukat a feltámadott Jézussal, s már a tanítványok ezzel fogadják őket: „valóban feltámadt az Úr” (Lk 24,34). A tanítványok, s velük együtt nagyhéten mi is, végimentünk Jézussal a szenvedés útján, addig a pillanatig, amikor elhangzott az, hogy „elvégeztetett”. Urána szombat következett, amikor semmit sem tehettek, csak gyászoltak, míg mások a páska ünnepét ülték.

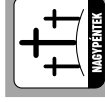
Húsvét reggelén azok számára, akik Jézust keresték, ez a gyász fordult örömmre, a feltámadás örömére. A keresztyén egyház üldöztetése, nyomorúságok, betegségek, harcok közepette ebben kapaszkodott meg. Jézus feltámadt, első lett azok között, akik feltámadnak, utat nyitott a mennybe. Ő jelentette meg a mi váltságra szorultságunkat, Ő végezte el a megváltás munkáját, és Ő oltalmazza a megváltottakat. Nem véletlen az sem, hogy a keresztyén egyház több mint egy évezreden át csak húsvétkor keresztelt. Mert a keresztségben Krisztussal együtt halunk meg a bűnnek, hogy vele együtt támadjunk fel új életre. Aki hisz a feltámadott Jézus Krisztusban, annak örök élete van. Már nem az ideigvaló, földi világban gyönyörködik, hanem az odafennvalókkal törődik, ahol Krisztus van, az Atya jobbján. Nem a mulandóság nyomorúságán szomorkodik, hanem a feltámadás reménységében van vigasztalása. Amikor keresi és cselekszi a jót, nem önmagáért teszi, hanem az Úrnak szolgál és az Ő dicsőségét keresi.

Dr. Németh Tamás
rektor, Pápai Ref. Teol. Akadémia

Teremtő Istenünk, mindenható Urunk, gondviselő jó Atyánk!

Örömmel és hálával a szívünkben állunk most meg előtted, mert megengeded, hogy megéljünk egy újabb Húsvétot. Köszönjük, hogy újra rácsodálkozhattunk ennek az ünnepnek a fenségességére. Jöjj drága Szentlélek, hívunk, várunk! Kérünk, töltsd be most egész bensőnket, tedd élővé bennünk az Igét, kérünk, nyisd meg az elménket, szívünket, adj bölcsességet és érzékenységet, hogy egész valónkat átjárhassa az üzenet Nagypéntek kétségbeesésétől Húsvét Vasárnap ujjongásáig! Kérünk, Atyánk, engedd, hogy valóban megérkezhessen hozzánk az evangélium! Engedd igazán megélnünk, hogy a te drága Fiad egyszeri és megismételhetetlen módon egyetlen tökéletes emberként értünk bűnösökért vállalta az áldozatot! Köszönjük, Jézusunk, hogy felvitted minden bűnünket a keresztre a legkisebbtől a legsúlyo-

Textus: „Miután Jézus elfogadta az ecetet, ezt mondta: Elvégeztetett! És fejét lehajtva, kilehelte lelkét.” (Jn 19,30)

Gyerekkorom egyik csalfinta találós kérdése volt: „Hány öltés kell egy jól megvarrt ruhához?” A kérdezettek pedig elkezdtek számolgatni, végiggondolni, hogy vajon hány öltés is szükséges ahhoz, hogy egy ruhát megvarrjanak. A kérdés csalfinta, mivel a válasz egyszerűen csak ennyi: „Egy se.” Vannak, akik nem értik elsőre: A jól megvarrt ruhát már nem kell újabb és újabb öltésekkel kiigazítani. Ha kész, akkor kész. Teljes.

Jézus azt mondja a kereszten, mielőtt kilehelte lelkét: „Elvégeztetett.” Kész van. Nem kell (és nem is lehet) folytatni. Ő nem a ruháról beszélt, hanem a megváltásról. Jézus küldetése befejeződött ott, a kereszten. Nemcsak a földi élete ért véget, hanem eleget tett a mennyei Atya akaratának.

Hajlamosak vagyunk úgy értelmezni Krisztus Urunk küldetését, hogy azért jött e világra hogy meghaljon értünk a kereszten. De ennél egy kicsit tovább kell látnunk. Pontosabban: nemcsak a halálát, de az életét is ismernünk kell.

Mit használna nekünk, ha Jézus haláláról úgy értesülnénk, mint egy bármilyen ember életének végéről? Mennyire rendítene meg bennünket X.Y. halálának híre? Csak általánosságban sajnálhatnánk családját, rokonait, gyászolói. Ha csak annyit tudnánk, hogy a hatóságok kivégezték, akkor azon is

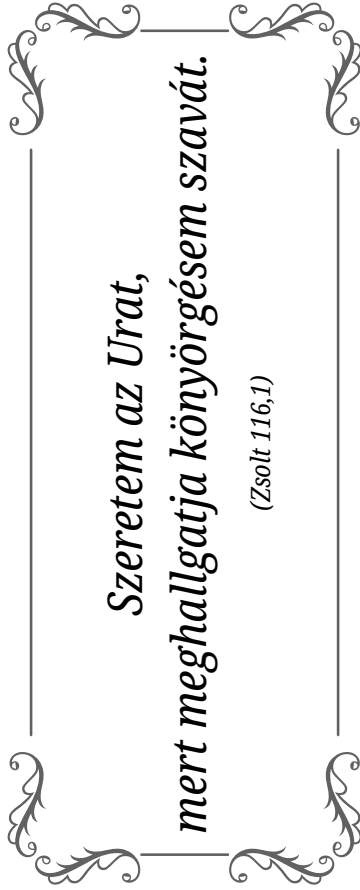
töprenghetnénk, hogy vajon mit követhett el, ami halálra adta. És ha megtudnánk, hogy egy ártatlant végeztek ki, akkor lennének-e rebellis gondolataink, szembefordulnánk-e azzal a kegyetlen hatalommal, amelyik vétlen embereket juttat halálra önös érdekeiért? Mivel a halál tényén kívül mást nem tudnánk, aligha rendítene ez meg bennünket. Érthetetlen és érdektelenné válna ebben az esetben Jézus küldetése számunkra.

Ha pedig Jézus életét ismernénk, de a halálát nem, akkor is így járnánk. Annyit tudnánk, hogy élt egy nagyon jó ember, aki sokakon segített, csodálatosan tanított. Aztán ennyi. Egyszercsak eltűnt a történelem színpadáról. Küldetése igen korlátozottnak bizonyulna ebben az esetben.

Jézus Krisztus küldetése megmutatkozott életében és halálában egyaránt. Úgy élt, mint Isten Fia. És úgy is halt meg, mint Isten Fia. Küldetését elvégezte. Az utolsó pontig, a halálig hűségesen betöltötte azt. Ehhez nem kell (és nem is lehet) hozzátenni semmit, hogy érvényes legyen a megváltás. Már csak arra vár, hogy magára vegye az, akinek készült.

Mindannyian magunkra vehetjük. Olyan csodálatos, hogy mindenkire rá is illik. Mintha rá lenne szabva. Mert ránézve is készült. Annyira jól, hogy nem kell hozzátenni semmit. Így jó, ahogyan van. Ahogyan Jézus elvégezte.

Füstös Gábor
Tápszentmiklós

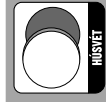

Szeretem az Urat,

mert meghallgatja könyörgésem szavát.

(Zsolt 116,1)

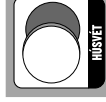
Tatai Márta
II. évf. teol. hallgató
Pápai Ref. Teol. Akadémia

A halálon győzött az élet

Textus: „Halál, hol a te diadalod?” (1Kor 15,55a)

Halál, hol a te diadalod? – teszi fel a kérdést Pál apostol, miután a halottak, a test feltámadásáról beszélt, ami Krisztus feltámadásából következik. Az Úr Jézus, aki magára vette bűneinket, értük a kereszten megfeszített, meghalt, majd eltemetett, nem maradt a sírban, hanem feltámadt. Nagypéntek fájdalmát, Jézus halálát felváltja hűsvét öröme: Jézus él! Győzött az élet! Jézus feltámadt a halottak közül, mint az elhunytak zsongója. Az Ő feltámadása pedig záloga a mi feltámadásunknak. Feltámadásával megtörte a halál hatalmát. A halál legyőzetett, az örök élet visszaszerzetett! Ez a hűsvégi jó hír! Micsoda örömhír: Nem a halálé az utolsó szó! Nem az a végállomás! Nem ő a győztes! Megnyugtató ezt hallani, felszabadító ezt hinni, és az örök élet hitével élni a mindennapokat. Ezzel a hittel élni ebben a világban, megharcolni testi-lelki harcainkat, s ezzel a hittel tekinteni földi életünk vége felé is. Erőt ad és segít kitartani a földi nyomorúságok közepette, amik hozzátartoznak mindennapjainkhoz. Amiket a saját bőrünkön érzünk, vagy amelyeknek hírét halljuk. Fájdalmas és elkésérítő háborúkról, katasztrófákról, járványokról hallani.

Láttam az Urat!

Textus: Jn 20,11–18

Kedves Testvéreim a feltámadott Úr Jézus Krisztus által!

A hűsvét alapvetően másról szól, mint aminek a világ láttatja és eladja nekünk. Szól a félelemből átváltozott örömről, a totális reménytelenségből támadt reménységről, a gyászban való vigasztalódásról. Hűsvét reggelre a gonoszságból és a káoszról Isten napvilágra hozta az Ő saját rendjét. Azzal, hogy Jézus feltámadt, beteljesült az Ő terve, új rendet teremtett az élet és a halál között. Ezt üzenik nekünk az evangéliumok beszámolóí és azok a tanúk, akik hűsvét hajnalán a sírhoz igyekeztek. „Láttam az Urat!” – így hangzik magdalai Mária hűsvégi evangéliuma.

Azon a reggelen az első között sietett a sírhoz, és ő volt az első, aki a feltámadott Jézussal találkozott. Mire odaért, a kő el volt hengerítve a bejárat előtt, vagyis ami a legnagyobb akadálnak tűnt abban, hogy lássa az Urat, már elhárult. Az üres sír, a hátrahagyott leplek, az angyalok megjelenése és öltözete mind azt jelentette, hogy Jézus azért nincs ott, mert győzött a halál felett! Ám Máriának további jelekre volt szüksége ahhoz, hogy látása hűsvégi hit legyen. „Asszony, miért sírsz?” Újra hallotta ezt a kérdést, de most nem az angyaloktól, hanem a háta mögül. Azt hitte, hogy a kertész szólt hozzá. Csak akkor ismerte fel, amikor nevéen szólította a feltámadott Jézus.

Magdalai Mária tehát fokozatosan jutott el a feltámadott Jézusban való hitre. Kevesen vannak, akiknek elég egyetlen jel, egyetlen mozzanat, és hisznek, mint János, aki csak betekintett az üres sírba, látta a tosan nyílik meg a szeme és a szíve, hogy meglássuk a feltámadott Jézust és higgyünk benne. Egészen közel kell mennünk az üres sírhoz, egészen mélyen át kell élnünk ürességünket, elesettségünket, bűnösségünket, veszteségeinket, féltelmeinket vagy kudarcainkat ahhoz, hogy Isten megláttassa velünk az Ő győzelmének jeleit, hogy felismerjük a hangját, és egész lényünkkel felé tudjunk fordulni. A feltámadott Jézus ott van mindenütt, jelen van az életünkben, még akkor is, ha nem ismerjük fel azonnal.

„Láttam az Urat!” Magdalai Mária hűsvégi evangéliuma azt üzeni számunkra, hogy ne lefelé a mélybe, a problémákra és az élet nehézségeire nézzünk, hanem fel, a győztes Jézusra, aki él, aki ott van mellettünk, akkor is, amikor mi valamiért nem látjuk! Lehet, hogy eltűnik a szemünk elől, de nem tűnik el ez életünkéből! Ezt a hűsvégi evangéliumot már nem veheti el tőlünk senki és semmi! Ámen.

Barta Livia
beosztott lelkész, Sopron